

Dewinter krijgt forum aan UGent

Op donderdag 15 februari kwam VB-voorman Filip Dewinter, op uitnodiging van het LSVS (liberaal Vlaams studentenverbond), spreken aan de UGent in kader van een zogenaamd 'tegensprekelijke' Q&A-activiteit. De liberale studentenvereniging wenste hiermee het debat rond de zogenaamde 'ethische code' van de UGent los te weken. Op de website van LSVS Gent staat immers te lezen dat zij elke vorm van ethische code aanzien als een niet-tolereerbare beperking van de vrije meningsuiting en dat ze rekenen op de kritische houding van de student om niet in de val te trappen van rechtse/linkse demagogie.

Ethische code

Het idee van een 'ethische code' vloeide voort uit de omstrede komst van Jean-Marie Le Pen naar Gent. De Gentse universiteit weigerde toen Le Pen te laten spreken in de Aula Academica, die afgehuurd was door een alumnivereniging van het KVHV (katholiek Vlaams hogestudentenverbond). De UGent was echter verplicht te voorzien in een alternatieve locatie om zo niet te kunnen worden aangeklaagd wegens contractbreuk. Door dit voor-

val zag men op het rectoraat in dat er nood was aan een richtlijn om te bepalen wie en onder welke voorwaarden iemand kan komen spreken aan de UGent. Meteen werd een 'comité van wijzen' aangesteld om een voorstel van ethische code uit te werken. In het huidige voorstel van ethische code staat vermeld: *'Op terreinen en in gebouwen van de UGent zijn activiteiten in verband met politieke of ideologische onderwerpen die tot publieke contestatie aanleiding kunnen geven, enkel toegestaan indien er een uitdrukkelijk en aangekondigd tegensprekelijk debat plaatsvindt met sprekers of panelleden van een duidelijk verschillende strekking. De rector beslist of aan deze voorwaarden is voldaan.'* Deze richtlijn werd echter nog niet goedgekeurd op een bestuursorgaan van de universiteit.

Naïef liberalisme?

De LSVS-activiteit was dus in strijd met het voorstel van ethische code. Het was ook de expliciete bedoeling van het LSVS om wat commotie te doen ontstaan en op die manier te pogen het debat rond de ethische code te sturen. Animo StuGent is de mening toegedaan dat de uitnodiging van Filip Dewinter een slecht idee was. Daarnaast was de vorm

van de activiteit verre van ideaal. In de praktijk ging het nauwelijks om een tegensprekelijk debat. Hoe kan je immers extreem-rechts ontmaskeren als een doorgewinterde debater als Filip Dewinter telkens een zee van tijd krijgt om te antwoorden?

Het getuigt dan ook van een verregaande naïviteit om te geloven dat Dewinter in zo'n activiteit door de mand zal vallen. Een ander cruciaal element in het debat is de strafrechtelijke veroordeling van het Vlaams Blok wegens het aanzetten tot racisme en discriminatie. Moet de UGent een forum geven aan individuen die er een racistische ideologie op nahouden? Het ziet er naar uit dat het laatste woord over de ethische code nog niet gezegd is.

Moet de Universiteit Gent een forum geven aan individuen die er een racistische ideologie op nahouden?

ABVV-voorzitter Rudy De Leeuw > 4

“Ze zouden beter luisteren naar de arbeiders in plaats van er één in het parlement te zetten

Dossier kernenergie > 7

“De sluiting van de kerncentrales heeft wel degelijk te maken met de Kyoto-doelstellingen

Het gelijk van het VBO

De vakbonden zitten met een imago-probleem. Sinds de neoliberale jaren '80 zit de vakbeweging stevast in het defensief. ACV en ABVV worden veelal gezien als conservatieve belangenorganisaties die de 'nodige hervormingen' tegenhouden. In de publieke opinie staat daartegenover het VBO (Verbond van Belgische Ondernemingen). Je weet wel, goedopgeleide en bekwaame ondernemers, die geheel belangeloos weten wat goed is voor de samenleving en zijn economie. Laat je echter niet misleiden. De stellingen van het VBO zijn niet altijd zo belangeloos als ze lijken, laat staan dat ze altijd de economische lakproef doorstaan.

Kijken we eerst naar het debat over het laatste IPA (interprofessioneel akkoord). Hierbij bleek nog maar eens hoe éézijdig het VBO-discours is. Het leek wel of de plaat voortdurend bleef hangen: lastenverlaging, loonmatiging, ... Ondertussen moet toch al duidelijk zijn dat de loonkost maar één van de elementen is die de competitiviteit bepaalt. Onderzoek en innovatie, opleiding en arbeidsproductiviteit zijn minstens even belangrijk. Vaak wordt er vergeten dat de Belgische werknemer de meeste productieve is van de hele wereld. Zo uitte de liberale econoom Paul De Grauwe onlangs vlijmscherpe kritiek op het VBO. Daarenboven komen de werkgevers hun engagementen niet na. Nog altijd wordt er onvoldoende geïnvesteerd in de opleiding van werknemers. Is het VBO dan niet voor de 'nodige hervormingen' om onze economie competitiever te maken?

Een tweede opvallend voorval was het 'wetsontwerp On-

kelinx/Dehaene' (al naargelang de bron). 'Moord en brand' riep het bedrijfsleven. Bedrijven bestraffen die herhaaldelijk de wet overtreden, dat is het einde van de Belgische economie. Onkelinx werd vergeleken met Mao, een ideaal voorval voor de Vlaamse oppositie om de PS weerom af te schilderen als waarlijke demonen (geheel in 'tsjeven-style'). Maar nooit ging het publieke debat over de inhoud van de zaak. Is het niet logisch dat bedrijven die herhaaldelijk veroordeeld zijn, uitgesloten worden van overheidsopdrachten? Recidivisten moeten toch zwaar bestraft worden of niet soms?

Waar het VBO wel in slaagt, is het opwerpen van een aureool van degelijkheid. Hun manier van communiceren is dermate professioneel dat 'jan met de pet' nauwelijks nog door heeft dat het gewoon pure belangenverteenwoordiging betreft. Dat staat in schril contrast met de vakbonden die vaak een begrijpelijk standpunt innemen, maar het o zo slecht communiceren. Het VBO lanceert zo een eisenbundel voor de komende federale verkiezingen. Het ABVV hebben we echter nog niet gehoord. Wanneer zien we terug een offensieve vakbond die het politieke debat naar zich toe tracht te trekken? Waarom organiseren de vakbonden geen persconferentie over de dalende koopkracht van de mensen? Misschien moeten ze eens vragen aan prins Filip om een petitietekst te ondertekenen...

animostugent.be
animostugent.be/avanti
forum.animostugent.be

UGent – Nieuw home

Avanti had in oktober 2006 als kop ‘Gentse koten te duur’. Ook op het rectoraat ging die boodschap niet onopgemerkt voorbij. Reeds in zijn toespraak bij de opening van het academiejaar erkende rector Paul Van Cauwenberge de noodzaak van een nieuwe home. Nu worden de plannen echter steeds concreter. De redactie ging op onderzoek uit en evalueerde de nieuwe plannen.

De Kantienberg (parking bij Kinopolis) wordt de locatie van de nieuwe UGent-stulpen. Stulpen, u leest het goed, er komen immers vier ‘minihomes’ die elk 150 studenten kunnen herbergen. Revolutionair aan het voorstel is de keuze voor PPS ofte publiek-private samenwerking. De UGent stelt hierbij de grond ter beschikking en de private partner bouwt vervolgens de home. Die home wordt dan gehuurd door de unief die ze dan onderverhuurt aan haar studenten. Goed nieuws, hoor ik u denken. Er komt een nieuwe home en de UGent zal er weinig geld moeten insteken. Toch lijkt het dat dit dossier niet zonder slag of stoot beslecht zal worden.

Toen de eerste plannen rond de nieuwe home uitlekten, boog de Gentse StudentenRaad zich meteen over deze voorstellen. In het GSR-standpunt, dat te vinden is op www.gsr.ugent.be, worden een aantal kritieken geformuleerd op de nieuwe plannen. Zo wordt onder meer de gesuggereerde prijsdifferentiatie onder vuur genomen, die namelijk betekent dat men een hogere huur zou moeten betalen in de nieuwe home dan in de oudere homes. Logisch? Misschien, maar tegelijk ook heel gevaarlijk. Een hogere huurprijs voor de nieuwe home zou wel eens een precedent kunnen zijn. Op dit ogenblik betalen studenten voor een studio 30% meer dan voor een kamer en ook de prijzen van de universitaire appartementen liggen relatief laag (maximum 324 euro per appartement). Waarschijnlijk zal een hogere huurprijs voor de nieuwe home dan ook hier tot een prijsverhoging leiden.

Om prijsverhogingen te vermijden en de typische sociale ‘homesfeer’ te vrijwaren pleiten de studenten er dan ook voor om te investeren in klassieke studentenkamers en niet in studio’s of zogenaamde ‘comfortkamers’ (eigen sanitair, grotere oppervlakte...). Waarom zou men immers een hogere prijs aanrekenen voor studentenkamers die dezelfde oppervlakte hebben en op ongeveer dezelfde plaats gelegen zijn? De meeste studentenkamers liggen immers in het Stalhof. Zo wordt dan ook een spiraal van prijsverhogingen vermeden.

Overpoort op overschot?

Een ander opmerkelijk element in het ganse

voorstel is de toekomst van de resto Overpoort. Reeds lange tijd weet het universitair bestuur zich eigenlijk geen raad met het oude restaurant. Zo zou de kost om het restaurant te renoveren in het totaal rond de 16 miljoen euro draaien, een pak geld. Het idee groeide dan ook om de Overpoort in de PPS te betrekken. Een private partner zou de site kunnen exploiteren voor commerciële doeleinden. Op die manier zou de winstmarge en tegelijk de interesse van de private partner kunnen vergroot worden. Binnenkort ‘Carrefour Overpoort’? Wie weet...

Naast het inhoudelijke aspect lijkt de manier waarop het dossier verloopt voor de nodige discussies te zorgen. Voor het universitair bestuur lijkt de keuze voor PPS een vaststaand feit, net zoals ook de keuze voor prijsdifferentiatie ondertussen zo goed als vast lijkt te staan. Vooral logistiek beheerder Dirk Mangeleer lijkt de keuze voor PPS, kamer ‘plus’ en prijsdifferentiatie te promoten. De tactiek is een ‘politiek van voldongen feiten’. Reeds op de eerste bespreking in de sociale raad (december 2006) werd een plan toegelicht waarin PPS werd voorgesteld als een vaststaand feit en waar er al gekozen werd voor de studio-optie, zonder inspraak van wie dan ook. Zonder de scherpe kritieken van de studenten was alles misschien al in kannen en kruiken. Is de PPS-piste de moeite waard te onderzoeken? Jazeker, maar het is niet noodzakelijk de enige interessante piste. De UGent kan er nog altijd voor opteren zelf de home in eigen beheer te zetten, eventueel gecombineerd met een Overpoort in PPS.

Daarenboven is het PPS-dossier ongetwijfeld gelinkt aan het nieuwe UGent-investeringsplan dat in april bekendgemaakt zal worden. In dit investeringsplan worden een aantal grote projecten gelanceerd qua renovatie en nieuwbouw. Als de nieuwe home niet in dit plan wordt opgenomen, zal het bijna onmogelijk zijn om toch nog ergens geld voor de home vrij te maken. Vanaf de bekendmaking van de nieuwe investeringen, treedt er padafhankelijkheid op en zal de keuze voor publiek-private samenwerking onomkeerbaar zijn. Een laatste element waaruit de ‘politiek van voldongen feiten’ moet blijken is de timing van het project. Ten vroegste tegen eind 2010 zou men concreet aan de werken moeten beginnen. Daarenboven zal pas in september 2009 het project toegewezen worden aan een private partner, precies het moment waarop de nieuwe studentengeleding zijn intrede zal maken.

Kortom, het ziet er naar uit dat het laatste woord over dit dossier nog niet gezegd is. To be continued...

Column – Boerken Yves

Degelijk bestuur en staatsmanschap, maar bovenal een gewone mens. Ziedaar het mediaprofiel van Yves Leterme. Een gewone mens met een gewoon leven en een gewone achtergrond. Een gewone mens met de gewone waarden die je in elke goede Vlaming terugvindt. Gezien een kritische houding steeds op zijn plaats is, besloot ik de ware aard van de Vlaamse minister-president onder de loop te nemen. Moge dit artikel het bewijs leveren dat achter de staatsman Yves Leterme wel degelijk een doodgewone mens schuilt.

“Bij de vorming van de Vlaamse regering in juli 2004 besliste Leterme, zelf opgegroeid in het Ieperse platteland, om naast het minister-presidentschap ook de bevoegdheid voor landbouw erbij te nemen.” Zo staat op zijn site te lezen. De reden voor die keuze is even evident als ontroerend. “Als kind droomde hij er namelijk van om boer te worden.” Het lezen van deze schone frase zet ieders fantasie meteen aan het werken. Wou Patrick Dewael dan ook politieagent worden? Droomde Freya vroeger van een carrière als boekhoudster? Maar fantasie stopt niet aan de taalgrens. Zo past André Flahaut perfect in het plaatje van de ‘dagschotelende’ sergeant Waterslaeghers. Onkelinx kan ik mij dan weer moeilijk inbeelden als cipier. Eén ding is zeker, de woorden van de Vlaamse minister voor Landbouw werpen een heel nieuw licht op de verdeling van de ministerposten.

Op de site van de kopman van de Vlaamse christendemocraten vind je een soort dagboek terug waarop alle interessante uitjes van Yves worden bijgehouden. Daaruit blijkt dat Leterme via zijn ministerpost eindelijk zijn jongendroom kan waarmaken: ‘boerke Yves’.

Zo is er op zijn site een foto terug te vinden waarop Yves op tedere wijze een geit een pootje geeft. Onder de titel ‘Bij de geiten’ komen we te weten dat Leterme die dag aanwezig was op de viering van honderd jaar Geitenbond in Zulzeke (sic). Op de viering maakte Leterme, die zelf geiten kweekt, goede maatjes met de te keuren dieren. “Politici hebben het geluk dat ze niet elk jaar moeten worden gekeurd”, zei hij. Blijkbaar schudt Leterme zelfs in een landelijke omgeving als Zulzeke de spitante politieke ‘oneliners’ uit zijn mouw, als stond hij in het halfrond van het Vlaamse Parlement. Sterk.

Op 16 september 2006 maakte Leterme dan weer een tripje naar Zwevezele (sic). Daar stond geen geit centraal, maar een melkkoe. Deze koe was de zevende van de boerderij die erin geslaagd was 100.000 liter

melk te produceren. Leterme feliciteerde het boerenechtpaar met hun professionele aanpak: “de geschikte voeding, de huisvesting, het permanent opvolgen van de gezondheidstoestand van de koeien, het zorgvuldig uitkiezen van de loopbaan van de koe, de aandacht voor het welzijn van de dieren, de zorg in het algemeen... Dat is een schoolvoorbeeld van wat ik bedoel met professioneel werken. Dit zijn de boeren van de toekomst!” De koe kreeg een lintje en beleefde alvast de dag van haar leven.

In zijn beleid legt de minister van landbouw de nadruk op de maatschappelijke relevantie en herwaardering van de landbouw. In deze materie speelt de Schoonste Boerin van Vlaanderen, twee jaar lang de ambassadrice van de land- en tuinbouw, een belangrijke rol. Leterme bracht op een ‘academische zitting’, zo meldt alweer zijn site, hulde aan de nieuwe Schoonste Boerin Hilde De Sutter. Uit de speech die hij daar te berde bracht stond Leterme stil bij de titel ‘Schoonste’ Boerin. Leterme verkiest het woord schoon boven mooi, omdat het ook verwijst naar de binnenkant. “Hilde is een schoon mens. Een boerin met een persoonlijkheid, met, zoals de titel van het ledenblad van KVLV (Katholiek Vormingswerk van Landelijke Vrouwen) luidt, een Eigen Aard. De eigen aard van boeren en boerinnen is precies dat ze ‘geaard’ zijn. Geraard in twee betekenissen: met de voeten in de grond en bereid om flitsen uit de hemel op te vangen.” Schoon gezegd. Een mens zou jaloers worden op het boer zijn. Een mens zou bij het volgende onweer zich met zijn voeten in de aarde graven en wachten tot hij een flits uit de hemel kan opvangen.

“We zijn maar gewone mensen”, zegt Yves Leterme over zijn omgeving in zijn bestseller ‘Leterme Uitgedaagd’. Ik had het zelf niet beter kunnen formuleren.

Mattias Willems.

C O L O F O N

Werkten mee aan dit nummer:

Olivier Pintelon – *hoofredacteur, v.u.*
Joris Artels – *grafisch redacteur*
Tine Bricout – *eindredacteur*

Issam Benali, Frederik Dhondt, Pieter-Paul Verhaeghe, Jana Verlinde, Mattias Willems

De redactie is steeds te bereiken op
redactie@animostugent.be

animostugent.be/avanti

M E T - D A N K - A A N

ABVV Scheldeland
Bond Moyson
Delta Lloyd
Amsab-ISG
Stichting Gerrit Kreveld

ABVV Jongeren Scheldeland : Gratis lidmaatschap

“Lid worden van de vakbond? Als student?....en dat kost ook nog zeker?

NEEN!!! HET LIDMAATSCHAP ALS JONGERE IS BIJ HET ABVV GRATIS!!
DIT GELDT DUS OOK VOOR HOGESCHOOL- EN UNIVERSITEITSSTUDENTEN!

Wat bieden wij?:

De beste informatie over:
jobstudenten, studiebeurzen, stages, schoolverlaters,
deeltijds leren / deeltijds werken en alle informatie met betrekking
tot werk, werkomgeving en werkloosheid en rechtsbijstand.

Verder ontvang je ons driemaandelijks ledenblad “Magik?”.

Waar zitten wij?:

Vrijdagmarkt 9, 9000 Gent,
tel: 09 265 52 67,
mail: sabrina.meijs@abvv.be

of surf naar:
<http://www.magik.be>

open vld – Een open deur?

Op zondag 11 februari 2007 congresseerde de VLD en maakte er de naam bekend waaronder men de kiezer tegemoet zal gaan in juni. De Vlaamse liberalen trekken naar de verkiezingen onder de naam 'Open Vld', zonder vermelding van Vivant en naar analogie met de 'open samenleving' van het vierde burgermanifest van Guy Verhofstadt. De hamvraag is nu natuurlijk of die Open Vld wel zo nieuw is. Gaan er echt vernieuwende ideeën achter schuil? Zo ja, welke? Of gaat het hier voornamelijk om een al dan niet geslaagde facelift? De redactie las aandachtig de congres tekst 'De open samenleving' en lichtte er de meest opvallende elementen uit.

Het zal niet verbazen dat de tekst opgebouwd is rond het concept 'open samenleving', die omschreven wordt als: "Een samenleving waarin elk individu zo veel mogelijk kansen krijgt om zijn leven op te bouwen [...] Een open samenleving benadert de mens niet alleen als deel van een groep, maar in de eerste plaats als individu [...]". Op het eerste vlak lijkt het een wat vage omschrijving, overgoten met een vleugje klassiek liberalisme. Tegelijk is het echter ook vrij vraag. Als de open samenleving gelijk staat aan gelijke kansen, is die open samenleving dan socialistisch? Is iedereen ondertussen niet voor gelijke kansen en verschilt men niet vooral over de manier waarop die gelijke kansen moeten verwezenlijkt worden? Verder worden een aantal centrale kenmerken aangehaald die zo'n open samenleving zouden moeten kenmerken.

Een eerste thema dat zo'n 'open samenleving' zou moeten kenmerken is een flexibele arbeidsmarkt in een horizontale economie. Een horizontale economie is een economie zonder grenzen, maar ook een economie zonder aangeboren voorrechten of onveranderbare handicaps. Volgens de tekst wordt de opkomst van de horizontale economie verhinderd door 'verticale barrières' die ervoor zorgen dat we 'blijven steken in het mulle zand'. Lijkt op het eerste zicht allemaal goed en wel. Wanneer men kijkt naar concrete voorbeelden van die 'verticale barrières' ontwaart men een klassiek liberaal discours.

Men verwijst naar de te rigide organisatie van de arbeidsmarkt, van de arbeidstijd en van het arbeidsritme; een weinig gedifferentieerde verloning... Enige neoliberale trekjes zijn de tekst dus niet vreemd. Positief is dan weer dat gepleit wordt voor het afschaffen van het onderscheid tussen arbeiders en bedienden (ook één van die verticale drempels).

De tweede pijler is een hervorming van het belastingstelsel met de klemtoon op, u raadt het, een verlaging van de belastingen. Hierbij wordt de zogenaamde 'drietrappstaks' naar voor geschoven, waarbij het inkomen wordt opgesplitst in drie delen. De eerste schijf blijft belastingvrij, op een tweede schijf staat een vast tarief en een iets hoger tarief op de derde schijf. Klinkt weerom logisch, maar eigenlijk gaat het om een 'vlaktaks light'. In zo'n vlaktaks wordt geopteerd voor één belastingstarief voor alle inkomens, met mogelijks een bepaald vrijgesteld inkomen. De 'drietrappstaks' is dus eigenlijk identiek aan de 'vlaktaks', waarbij er gewoon een 'middentarief' wordt voorzien. Als socialisten moeten we ons hiertegen verzetten. Zo'n systeem betekent in de praktijk vooral belastingsvermindering voor de topinkomens en ervan uitgaan dat wie meer verdient er meer voor gewerkt heeft, gaat zeker en vast ook niet altijd op.

Daarnaast wordt in de tekst gepleit voor de 'weerbare mens'. Kernwoord hierbij is 'empowerment' (nog zo'n 'buzz-woord'). Er staat vermeld: "de sociale zekerheid moet zo georganiseerd worden dat ze mensen in de eerste plaats ondersteunt in hun mogelijkheden om hun lot in handen te nemen". Enige gelijkenis met: 'alleen wie de toekomst zelf vorm geeft, moet ze niet zelf ondergaan'? Andere opmerkelijke thema's zijn de klemtoon op bestrijding van milieuvervuiling en een pleidooi voor 'gecontroleerde migratie'. Opvallend hierbij is dat ervoor gepleit wordt de vennootschapsbelasting volledig te vervangen door een CO₂-taks. Moeten milieuvriendelijke bedrijven dan plotseling geen belastingen meer betalen? Op zijn minst een controversieel idee...

De vergrijzing van de bevolking kon ook niet ontbreken. Net als bij het economisch VLD-congres vorig jaar wordt ook hier

gepleit voor de individuele loopbaanrekening, waarbij een aantal uren moet worden gewerkt alvorens men aanspraak kan maken op een volledig pensioen. Daarnaast wordt de klemtoon gelegd op het stimuleren van het pensioensparen (en dus een toenemende privatisering van het pensioenstelsel). Er wordt echter geen antwoord gegeven op de vraag hoe men een oplossing kan vinden voor langdurige werklozen. Moeten die dan veel langer werken of gewoon een lager pensioen hebben? Daarenboven zijn het precies die mensen die lange tijd werkloos zijn geweest die onvoldoende middelen hebben om een privaat pensioen op te bouwen.

Als laatste themaword de globalisering behandeld. Eerst en vooral wordt in de tekst steun verleend aan de zogenaamde 0,7%-norm qua ontwikkelingssamenwerking. Positief, maar dat engagement wordt nu al vele jaren herhaald en België lijkt nog ver verwijderd van die norm. Het is natuurlijk zo dat die kritiek opgaat voor alle regeringspartijen, ook de sp.a. Daarnaast horen we hier opnieuw het klassieke liberale discours, waarbij vrijhandel synoniem staat voor vooruitgang en welvaart. Zo wordt afschaffing van de Europese landbouwsubsidies aanzien als de oplossing voor de ontwikkelingslanden. De realiteit leert echter dat liberalisering van de landbouwmarkt niet in het voordeel zal zijn van de minst ontwikkelde landen.

Terugkerend op de hamvraag, kunnen we besluiten dat de Open Vld een meer dan geslaagde facelift is. De open samenleving is in de praktijk niet veel meer dan een klassiek liberaal discours, weliswaar met hier en daar wat nuancerings zoals de erkenning van een vorm van sociale zekerheid. De voorstellen zijn op zich ook niet echt verschillend van de resoluties van het economisch congres van vorig jaar. De verandering naar Open Vld moet dus in de eerste plaats beschouwd worden als een geslaagde promostunt van Noël Slangen. Daarenboven lijkt de woordkeuze geniaal. Wie is immers niet voor een 'open samenleving'? Het lijkt dan ook de zoveelste poging van de VLD om de CD&V-oppositie af te schilderen als gesloten, conservatief en negatief. Het beloven boeiende verkiezingen te worden.

Olivier Pintelon.

T E L E X

ER WAS EEN BLANK KINDJE BIJ

"Van Themsche was een losgeslagen jongen. Dit kon iedereen overkomen. Hij pleegde racistische moorden, maar er was wel een blank kindje bij. Dat zo iets onze mensen werd verweten, joeg me de gordijnen in. Racisme is geen zaak van Vlaams Belang." De Leitmotive van de Vlaamse Beweging, de geschiktheid van Rob Verreycken als babysitter, de leugen van de multiculturele samenleving: u vraagt, Bruno Valkeniers draait. De overstap naar het VB is duidelijk een beetje thuiskomen voor de voorzitter van het Algemeen Nederlands Zangverbond (ANZ), een geboren Führer des flämischen Volkes.

DEMOCRATIE

Professor-voorzitter Johan Vande Lanotte heeft een jaar lang hard gewerkt aan de beginselverklaring die dienst deed als basistekst van het ideologisch congres van de sp.a te Antwerpen. Je eigen kindje voor de leeuwen gooien, het is altijd een zware taak. Vande Lanotte probeerde mogelijke dissidentie te beperken door het programma zo strak mogelijk te houden. Een enkele vervelende tussenkomst slaagde er af en toe wel in door de mazen van het net te glippen, wat zenuwachtig gefrunk, gefronste wenkbrauwen en een afwijzende lichaamshouding opleverde. Zelfkennis heeft Vande Lanotte echter bij hopen, zoals deze uitspraak aan het begin van zijn speech aantoonde: "Ik moet toegeven dat ik na mijn jaren in de regering nu toch ondervind dat democratie niet makkelijk is".

DEHAENE = SOCIALIST?

"Ging ik nu in de politiek, dan sloot ik me aan bij een socialistische partij." Klare taal van oud-premier Jean-Luc Dehaene, maar de CD&V-top was hoegenaamd not amused. Dat hoeft niet te verbazen: de recente discrete meeting van de hoogste CD&V-partijinstanties werd immers hoofdzakelijk bevolkt door bruisende politici als Leo Tindemans, Wilfried Martens en Mark Eyskens. De huidige partijleiding lijkt dus duidelijk niet van plan een lijn te trekken tussen de politiek van vroeger en nu, wat een boegbeeld als Dehaene daar ook over denkt. Poupehan, dichter dan ooit.

Foute politici – Lees, denk en gruwel

Lijstjes... ach ja, een mens maakt ze van alles: van de grootste Belgen tot de smerigste proffen, van de schoonste madammen tot de slechtste songs. Wij konden niet achterblijven. Daarom presenteren we u een overzichtje van 'de meest verfoeilijke, nog levende politici in België'. We kunnen u nu reeds meegeven dat de competitie onmeedogenloos hard en de selectieprocedures bijzonder zwaar waren. Nee, klein grut kwam er niet. De gekozen vertegenwoordigers des volks zijn stuk voor stuk abject voor hun standpunten, gedrag of de combinatie van beiden en hebben reeds een lange staat van dienst. Maar we laten u niet langer in spanning...

Philip Dewinter (VB)

Als vertegenwoordiger van de harde lijn van het toch al niet zo zachte VB, kon Dewinter in ons lijstje niet ontbreken. Hij schiet in deze verkiezing echter de hoofdvogel af, omwille van de combinatie van ronduit racistische en discriminerende uitspraken, de vele moddercampagnes en een goeie portie fysiek geweld. Een kleine bloemlezing. Als student werd Dewinter vaak gespot in de middens van de Vlaamse Militante Orde, een extreem-rechtse groepering met een kwalijke reputatie op vlak van geweldpleging en intimidatie. In 1987 werd Dewinter voor het eerst in de Kamer verkozen. Vier

jaar later bracht hij bij zijn eedaflegging de Hitlergroet. Achteraf verklaarde hij laconiek: "Wat is er verkeerd met de Romeinse groet? Die bestaat al zolang als onze beschaving." Ook op 'inhoudelijk' vlak liet Dewinter zich niet onbetuigd. Hij was de voornaamste auteur van het beruchte '70-puntenplan' dat in de jaren '90 de politieke lijn van het VB bepaalde en dat samengevat kan worden in 'eigen volk eerst en alle vreemdelingen buiten'.

Karel Dillen (VB)

De stichter-voorzitter van het Vlaams Blok volgt in deze verkiezing zijn partijgenoot op. Tussen beide politici zijn heel wat parallellen te trekken. Zo schuwde ook Dillen in zijn

jonge jaren de bokshandschoenen niet en is de extreem-rechtse voorman ook reeds enkele malen in opspraak gekomen vanwege zijn racistische en discriminerende gedachtegoed. Zijn afstotelijkheid kende echter in 1951 een triest hoogtepunt. In dat jaar bracht hij de Nederlandstalige versie van het negationistische pamflet Nuremberg ou la terre promise uit. Op het 'democratiecongres' van 1996 speelt voorzitter-voor-het-leven Karel Dillen voor het laatst een prominente rol. Hij geeft er de VB-scepter door aan zijn poulain Frank Vanhecke.

Herman Van Rompuy (CD&V)

De christelijke paleoconservatief Herman Van Rompuy werd als derde in de rij geselecteerd voor zijn voorzittersperiode van 1988 tot 1993. Als eeuwige regeringspartij had de CVP een nieuw profiel nodig. Hierdoor deinsde de toenmalige voorzitter niet terug voor een stevige uitspraak meer of minder. Kop van jut waren vooral: de legalisering van abortus, de 'homocultuur' met zijn aidsepidemie

en de stopzetting van het fiscaal bevoordelen van het klassieke gezin.

Jean-Claude Van Cau (PS)

We horen u reeds denken: "t zijn allemaal 'rechtse' die onfatsoenlijk zijn, de sossen zijn toch ook niet zonder zonden?" Zeker niet, zo hadden we graag Alain Van der Biest als vertegenwoordiger van de minder fraaie kant van de PS geselecteerd, maar helaas heeft de opdrachtgever voor de moord op zijn kameraad André Cools zichzelf vijf jaar geleden van het leven beroofd en deze rubriek gaat nu eenmaal enkel over nog levende politici. Daarom gaat de eer naar niemand minder dan Jean-Claude Van Cauwenberghe. De voormalige minister-president van Wallonië werd in een nog niet zover verleden in verband gebracht met de schandalenstroom in Charleroi. Verder staat Van Cau voor een politieke cultuur van cliëntelisme, despotisme en corruptie die mijlenver afstaat van de socialistische principes gelijkheid, rechtvaardigheid, democratie en emancipatie.

Pierre Chevalier (Open Vld)

Pierre Chevalier kwam reeds eind '89 onder vuur wegens een officiële studiereis naar Parijs. De liberale ridder slaagde erin om tijdens een verblijf van twee dagen in het peperdure hotel Plaza Athénée voor 3000 euro kosten te maken. In de wandelingen werd gefluisterd dat zijn studie voornamelijk handelde over het oudste beroep van de wereld. De liberaal heeft ook vandaag de dag zijn dure levensstijl nog niet afgezworen. Vandaar dat hij naast zijn wedde als senator, ook in allerhande bedrijfsraden dient te zetelen om rond te komen. Eén daarvan is de Raad van Bestuur van George Forrest International, een internationale holding die onder andere participeert in de mijnbouwsector in Congo. Dat dit belangenvermenging kan opleveren met zijn mandaat van speciaal gezant voor de VN-Veiligheidsraad, vindt hij alvast geen probleem. De redactie dacht daar anders over en beloonde hem met een vijfde plaats in deze verkiezing.

Pieter-Paul Verhaeghe.

ABVV-voorzitter Rudy De Leeuw en Mike De Herdt (ABVV-jongeren)

Na de woelige tijden van het Generatiepact lijkt de breuk tussen partij en vakbond weer gelijmd. Avanti sprak met ABVV-voorzitter Rudy De Leeuw en jongerenvoorzitter Mike De Herdt over de relatie met de partij, het nieuwe interprofessioneel akkoord en de oprichting van een nieuwe wereldvakbondskoepel.

Hoe evalueren jullie de post-Generatiepact relatie van het ABVV met de sp.a, in het licht van de discussierond de regionalisering van de werkgelegenheid?

De Leeuw: De discussie rond het Generatiepact had een vrij bittere nasmaak, vooral voor de militanten. Er werd niet naar het ABVV geluisterd. Gelukkig hebben we ondertussen de blinde vlekken in het pact mee helpen inkleuren, op een sociale manier. Dat verguldt enigszins de pil, maar toch blijft het akkoord weerstand en frustratie opwekken. Anderzijds werd in het Generatiepact ook afgesproken om sociale uitkeringen welvaartsvast te maken. Dat is ondertussen gebeurd. Wat de regionalisering van werk betreft zijn we vooral bang dat die uiteindelijk zal leiden tot de regionalisering van de uitkeringen. Op die manier wordt de groep die het meest afhankelijk is van uitkeringen gemarginaliseerd. Er wonen immers meer mensen die afhankelijk zijn van een uitkering in Wallonië. We willen niet laten raken aan de solidariteit tussen personen. Anderzijds zijn er al veel instrumenten geregionaliseerd. Zo ondervinden VDAB en FOREM nu bijvoorbeeld dat ze toch weer moeten samenwerken, een probleem dat zich zonder de eerdere regionalisering niet gesteld had. Wij vragen dat de instrumenten die regionaal bestaan verder uitgediept worden, maar dan binnen de bestaande bevoegdheden. We verzetten ons dus ook niet tegen een dergelijke uitdieping.

Er moeten meer arbeiders in het parlement komen volgens sp.a-voorzitter Vande Lanotte. Een goede zaak?

De Leeuw: Dat is positief als symbool, we vinden het ook goed dat een socialistische partij bestaat uit een mix van mensen die gestudeerd hebben en mensen die niet gestudeerd hebben. De kernvraag is echter of de sp.a het programma van het ABVV wil ondersteunen. Ze moeten zich dus ook inhoudelijk en structureel inspannen om het ABVV-programma te realiseren. Het ABVV is niet apolitiek en blijft oproepen om pragmatisch, sociaal en democratisch te stemmen.

De Herdt: Je hebt geen arbeiders nodig in het parlement om op te komen voor arbeiders. Om hun belangen te verdedigen, moet je informatie gaan halen bij de organisaties die die mensen organiseren. Dat zijn dus de mutualiteit en vooral het ABVV, met zijn 1,3 miljoen leden. Kortom, ze zouden beter luisteren naar de arbeiders in plaats van er één in het parlement te zetten.

“Er zijn geen arbeiders in het parlement nodig, men moet er naar luisteren”

De Leeuw: Met Jan Vanderpoorten zijn ze er wel met één van onze beste krachten vandoor, dus dat zal niet zomaar een ‘symbooldélégue’ zijn.

“**Jobstudenten moeten beseffen dat ze concurreren met de zwaksten op de arbeidsmarkt**”

Hoe Belgisch is het ABVV nog?

De Leeuw: De vraag moet zijn hoe socialistisch het ABVV nog is! Je kan niet socialistisch zijn en tegelijkertijd akkoord gaan met regionalisering. Vanuit een socialistische visie verdedig je de federale sociale zekerheid. Het detricoteren van de federale sociale zekerheid is tegengesteld aan het idee van een Europese sociale trui. Als je de federale sociale zekerheid afbreekt, maak je kapot waar je 100 jaar aan gebreid hebt.

De sp.a keurde tijdens haar laatste ideologisch congres een nieuwe beginselverklaring goed, die de leidraad zal vormen voor de koers die sp.a de komende jaren zal volgen. Welke rol zullen de vakbonden nog kunnen spelen in het socialisme?

De Leeuw: Met geen enkel van de beginselen heb ik een probleem, ze sluiten nauw aan bij de standpunten van het ABVV. Nu komt het er op aan te kijken wat men er mee gaat doen. Binnenkort komt het sp.a-verkiezingsprogramma en het ABVV-memorandum, waarin gepleit wordt voor een sociale

samenleving die democratisch en open is en waarin armoede en ongelijkheid bevochten worden. Wij zijn een socialistische vakbond en we zijn dus voor een andere maatschappij. De partij is ontstaan uit de vakbond en in de partij was er een syndicale commissie waaruit de moderne vakbond dan weer is ontstaan. Na WO II is iedereen zijn rol strikter gaan spelen. Het ABVV-programma is gericht op een socialistische maatschappij. Voor de realisering van dat programma is een politiek relais nodig, en dat is de sp.a.

De communicatie van het VBO lijkt veel professioneler te zijn dan die van het ABVV. Slaagt het VBO er op die manier niet in om een degelijker imago op te wekken?

De Leeuw: Wij zijn een tegenmacht. We weten dat we in een veranderende wereld leven. Men noemt ons conservatief louter omdat wij oude verworvenheden van sociale gelijkheid blijven verdedigen. Het lijkt dus soms alsof het VBO pro verandering is, waar wij tegen zouden zijn. Zij zijn echter neoliberal en vaak behoudsgezind. Daarnaast worden ze gekenmerkt door een gebrek aan visie m.b.t. thema's als de rol van vrouwen in het arbeidsproces en het al dan niet vrijwillig kiezen voor deeltijds werken.

Communicatie is iets waar we zeker mee bezig zijn, onder meer via een diepte-analyse aan de hand van een panel van 40 personen. Wat is ons imago, hoe komen we over in de pers, wat zijn onze ideeën en hoe kunnen we die het best overbrengen? Verder zijn er ook de raadgevingen van de achterban, en gebruiken we misschien meer wetenschappelijke

methodes dan vroeger.

De Herdt: Onze jonge délégués laten daar ook regelmatig iets over horen. We hebben verder ook structurele problemen om vlot te communiceren: we zijn een tegenmacht en heel democratisch georganiseerd. Dikwijls is het zo dat we vooral als nee-knikkers overkomen. De jongeren weten dat ook en willen dus kijken hoe je dingen snel kan overbrengen. Vergelijk ons met politieke partijen en hun interne democratie, bijvoorbeeld de relatie tussen de sp.a en hun achterban. Wij kunnen niets zeggen zonder dat de leden het ermee eens zijn of wij krijgen de rekening gepresenteerd.

De Leeuw: Dat is ook onze sterkte, want welke organisatie raadpleegt zo breed?

De Herdt: En dan zie je bijvoorbeeld dat de ACV-leiding zich daar bij het Generatiepact aan mispakt heeft en akkoord gegaan is zonder de steun van haar leden... om vervolgens op haar stappen terug te moeten keren. Daarom zijn we daar dus voorzichtiger in geworden.

Het laatste interprofessioneel akkoord stelt een indicatieve norm van 5 procent voorop. Zal die volstaan om de koopkracht te garanderen?

De Leeuw: Die indicatieve norm is een richtgetal voor sectoren die het moeilijk hebben. In sterke sectoren kan men kwaliteitsvoller werk of een loonstijging boven 5 procent afdwingen. De grote solidariteit is dat tegen het einde van het akkoord 200.000 armen twee keer 25 euro per maand extra zullen ontvangen. Daarenboven werd meer flexibiliteit vermeden. De patroons krijgen een belastingverlaging als compromis, al heeft het ABVV het

daar dan weer moeilijk mee, net als met het uitvoeringsluik van het Generatiepact. Een adder onder het gras is ook de discriminatie van de jeugdlonen die we niet weg gekregen hebben.

De Herdt: Het ABVV was 55 procent voor, 23 procent onthouding en 21 procent tegen. De jongeren waren 99 procent voor. Enorm voor dus, want het is het eerste IPA in jaren dat iets positiefs bevat voor jongeren. Het optrekken van minimumlonen is heel belangrijk voor jongeren.

De Leeuw: Het was ook de eerste keer dat het thema ‘vrouwen op werkvloer’ en het genderneutraal maken van functieomschrijvingen aan bod kwam.

Betekent de oprichting van de wereldvakbondskoepel de definitieve doorbraak van het pluralisme?

De Leeuw: Het IVV (Internationaal Vakverbond, nvdr.) was al pluralistisch, levensbeschouwing is daar geen criterium geweest. Die neutrale rol werd bevestigd. Dit was nodig om op wereldvlak uit één stem te kunnen spreken. Op Europees vlak zijn het ABVV en het ACV ook samen vertegenwoordigd. Samenwerking kan een tegengewicht vormen tegen de Commissie en de multinationals om zo wereldwijd de arbeidsnormen veilig stellen.

Wat heeft het ABVV eigenlijk te bieden aan studenten en scholieren?

De Herdt: Zij kunnen gratis lid worden van het ABVV en we bieden hen hulp bij studentenarbeid, studiebeurzen en de overgang naar de arbeidsmarkt na hun studies.

We willen nu eerst de jonge militanten goed structureren. Het organiseren van studenten gaat moeilijker, omdat bij jobstudenten meer speelt dan enkel de belangen van de student. Jobstudenten zouden moeten beseffen dat ze vaak concurrenten vormen voor de zwaksten op de arbeidsmarkt, maar meestal denken studenten nogal individualistisch. Werkende jongeren kunnen soms heel cru zijn over jobstudenten op de werkvloer. De ogen gaan vaak pas open wanneer studenten echt de arbeidsmarkt betreden en hen verteld wordt dat er enkel werk is voor jobstudenten.

Heeft het ABVV oplossingen voor het probleem van de jongerenwerkloosheid? Is het geen probleem dat ons systeem gebaseerd is op werkgelegenheid voor mannen van middelbare leeftijd?

De Herdt: Er is hierover een discussie lopende binnen het ABVV. Lopende contracten zijn een enorm probleem, omdat iedereen wel beseft dat je niet heel je leven hetzelfde werk zal kunnen doen. Ondertussen heeft men ook oog voor de problemen die uit het tegendeel kunnen voortvloeien. Voor een vakbond is het een probleem dat mensen geen of slechts heel dure leningen kunnen krijgen omdat er “tijdelijk” op hun contract vermeld staat. >>>

Darfur – “Rwanda, the sequel”

Onlangs huurde ik de film ‘Shooting Dogs’ over de genocide in Rwanda. Deze film brengt het relaas van de Rwandese volkenmoord. Op een bepaald ogenblik kreeg de VN-troepenmacht het bevel om zich terug te trekken naar de luchthaven. Vele doden waren het gevolg, gezien er zich in het VN-kamp in Kisangani een groot aantal Tutsi-vluchtelingen bevond. Waarom trokken de troepen zich terug? Wel, omdat er tien Belgische para’s werden omgebracht. Onder druk van de nationale publieke opinie werd dan ook ijlings beslist het gebied te verlaten. Het Belgisch politiek debat handelde louter over de vraag hoe het mogelijk was dat de para’s in kwestie omgebracht konden worden. Nooit werd hardop de vraag gesteld of België zijn internationale verantwoordelijkheid ontliet door zich halsoverkop terug te trekken uit Rwanda. De internationale gemeenschap lijkt sindsdien niet wijzer te zijn geworden, nu zij ook bij het huidige conflict in Darfour uitblinkt in stilzwijgen. Hoog tijd om de situatie in het ‘huidige Rwanda’ eens onder de loep te nemen.

De wortels van het conflict

De regio Darfour (gelegen in het westen van Sudan) kende een woelig verleden waarin de kiemen werden gelegd voor het huidige conflict. Darfour werd oorspronkelijk bevolkt door de Daju. Zij leefden hier van de eerste eeuw voor Christus tot rond het jaar 900, toen de christelijke Tungur binnenvielen en hier een koninkrijk stichtten. In de 13e eeuw werd dit koninkrijk vernietigd door een mosliminvasie, wat leidde tot een bekering tot de islam. Vanaf de 17e eeuw werd het gebied opnieuw onafhankelijk.

In 1874 werd Darfour door Egypte ingenomen en het werd een semi-autonome regio onder Egyptisch-Engels bestuur in 1898. De laatste sultan kwam in 1916 in verzet tegen het Britse Rijk. De sultan werd gedood en Darfour werd bij het door de Britten bestuurde Soedan gevoegd. Het werd

onderdeel van de republiek Soedan bij de onafhankelijkheid in 1956. De kern van het huidige conflict ligt in de tegenstelling tussen de oorspronkelijke Afrikaanse bevolking en de Arabische nomaden (sinds de mosliminvasie in de 13e eeuw). Reeds in 1962 brak er een burgeroorlog uit tussen het niet-islamitische zuiden van Sudan en de ‘Arabische’ regering in Khartoem.

Het conflict sinds 2003

In 2003 startte in Darfour een opstand tegen de Sudanese regering. De ‘Justice and Equality Movement’ (JEM) en de ‘Soedanese Liberation Movement’ (SLA) beschuldigden de regering ervan de Arabische bevolking te bevorrechten ten koste van de Afrikaanse landbouwbevolking. Deze twee bewegingen gingen dan ook de strijd aan met het Sudanese leger. De regering in Khartoem begon op zijn beurt de ‘Janjaweed-milities’ te steunen. Letterlijk betekent ‘Janjaweed’ ‘man met paard en geweer’. Het betreft een islamistische militie die sinds 2003 letterlijk een volkenmoord ontketende op de oorspronkelijke Afrikaanse landbouwbevolking. In 2006 sloten de Sudanese regering en de ‘Soedanese Liberation

Movement’ (SLA) een vredesakkoord. Het akkoord werd echter nog niet erkend door andere rebellenbewegingen.

Humanitaire crisis

Volgens cijfers van de Verenigde Naties hebben naar schatting 200.000 mensen het leven gelaten in het conflict sinds 2003 en het aantal vluchtelingen schommelt rond de 2 miljoen, waarvan een groot deel in het buurland Tsjaad verblijven. Ondertussen neemt het conflict meer en meer een supranationaal karakter aan. Zo breiden de ‘Janjaweed-milities’ hun acties uit tot het oosten van Tsjaad waar zich vele vluchtelingen uit Darfour bevinden. Daarenboven beschuldigt buurland Tsjaad Sudan ervan hun regulier leger te hebben aangevallen. Wegens de moeilijke situatie in Darfour en Tsjaad wordt het werken voor hulporganisaties vaak sterk bemoeilijkt. Voor meer dan een kwart miljoen mensen in Darfour is er geen noodzakelijke hulp voor handen. Ondertussen is een kleine, onmachtige troepenmacht van de Afrikaanse Unie aanwezig. Die zou vervangen worden door een VN-troepenmacht van ongeveer 22.000 soldaten. Het is echter nog altijd

niet volledig duidelijk hoe de regering van Khartoem tegenover de VN-troepenmacht staat en of die troepenmacht bij machte zal zijn het geweld te stoppen.

Een opvallend element bij dit alles is het gehanteerde jargon. Zo wordt heel vaak het woord ‘humanitaire crisis’ in de mond genomen. Enkel het Amerikaanse congres erkende de situatie in Darfour als ‘genocide’. Niet alleen klinkt het woord ‘genocide’ helemaal anders dan ‘humanitaire crisis’, het woord heeft ook een andere juridische invulling. Volgens de Genocideconventie van 1948 zijn alle landen juridisch verplicht om volkenmoord te stoppen en te verhinderen. Ook hier zijn de gelijkenissen met de Rwandese crisis van 1994 markant. Toen duurde het ongeveer tot het einde van de genocide vooraleer de situatie daadwerkelijk als genocide werd erkend.

Gekleurde opinie

Het ziet ernaar uit dat Darfour niet vlug zal kunnen rekenen op een krachtige internationale interventie. Waarschijnlijk speelt het mee dat Darfour van weinig strategisch belang is voor de westerse mogendheden. Vergelijk bijvoorbeeld maar met de oorlog in Libanon. Er vielen toen ongeveer 1000 burgerslachtoffers, maar er werd wel veel meer aandacht aan besteed. Daarenboven is de westerse publieke opinie ‘gekleurd’. Bij de genocide in Rwanda ging in België meer aandacht naar de vermoorde para’s dan naar de vele burgerslachtoffers. De meeste Afrikaanse rebellenleiders weten dan ook uitstekend de westerse publieke unie te bespelen. Een paar buitenlandse soldaten ombrengen is een ideale tactiek om ervoor te zorgen dat alle buitenlanders zich vlug terugtrekken en die strategie werd zowel toegepast in Rwanda als in Somalië. Om het met de woorden van een (blanke) journaliste te zeggen in de film ‘Shooting Dogs’: “Anytime I saw a dead Bosnian woman, a white woman, I thought that could be my mum... Over here they’re just dead Africans.” Daarmee is waarschijnlijk alles gezegd.

>>> Een reden voor de werkgever om tijdelijke contracten te geven is dat de opzegtermijnen en opzevergoedingen voordeliger zijn. Wij zijn heel voorzichtig met betrekking tot de afbraak van bestaande rechten.

Het grote verschil tussen het CPE (*contrat première embauche*, het in Frankrijk fel gecontesteerde jongerenbanenplan van de Villepin, nvdr.) en België is dat al die dingen in België al lang bestaan. Jongeren worden nu aangeworven en de staat betaalt dan 200 euro korting. IBO, startbanen... die mogelijkheden bestaan nu al. Werkgevers moeten stoppen om daar ridicule verklaringen over af te leggen, vakbonden hebben van alles en nog wat geslikt in naam van de werkgelegenheid. Men heeft serieus ingebonden op het vlak van arbeidsrecht. De werkgevers hebben geen reden meer om nog te klagen. In Frankrijk wou men snoeien in arbeidsrecht voor iedereen, hier doet men dat voor specifieke doelgroepen.

Wie is voor jullie de grootste socialist?

De Herdt: Hugo Chavez, voorlopig nog, maar ik houd mijn hart vast. Ik vind het sterk dat je op een populaire manier het volk achter je krijgt om dingen te doen vóór de mensen. Dat geeft hoop aan de mensen.

De Leeuw: Jean Jaurès.

Links

www.abvv-jongeren.be
www.magik.be
www.mikedeherd.be

Prof. Gita Deneckere over de arbeidersbeweging

We ondervroegen professor Gita Deneckere over de relatie arbeider-socialistische partij in een historisch perspectief.

Johan Vande Lanotte hield op het laatste sp.a-partijcongres een pleidooi voor meer arbeiders in het parlement. Hebben er eigenlijk ooit veel arbeiders in het parlement gezeten?

Dat is eigenlijk iets wat nog niet zo vaak is onderzocht. Nu is het wel zo dat reeds in 1894 zeker niet alle socialistische verkozen een arbeidersachtergrond hadden. Veelal ging het sociologisch over groepen die zich voorheen engageerden in het progressief liberalisme. Het was dus niet zo dat de ‘proletariërs’ rechtstreeks in het parlement gingen zitten. Het ging in de praktijk vaak over advocaten en hoogopgeleiden.

Wat was de invloed van het algemeen meervoudig stemrecht en de Eerste Wereldoorlog op de BWP? Leidde dat tot een integratie van de BWP in de natiestaat?

Ik denk dat die integratie eigenlijk al veel vlugger plaatsvond, zijnde al een stuk vroeger in de 19e eeuw (voor het algemeen stemrecht). De Belgische socialistenvonden eigenlijk al veel vlugger afstand genomen van het internationalisme en concentreerden zich op de Belgische natiestaat. Men zwaaide wel met rode vlaggen, maar het bleef groten-deels bij retoriek.

Hoe was de relatie tussen vakbond en partij historisch?

In de beginperiode was de verhouding in het voordeel van de partij. Het duurde tot de jaren ’30 vooraleer de vakbonden uitgroeiden tot grote, machtige organisaties. De oorzaak hiervoor valt te zoeken in de economische crisis. Vanaf dan kregen de vakbonden de taak om onder meer de werkloosheidsuitkeringen uit te keren. Ook denk ik dat de invloed die de vakbond heeft gehad op de socialistische partij afhing van dossier tot dossier. Verder is het voor een deel zo dat vakbond en partij hun eigen weg zijn gegaan sinds de Tweede Wereldoorlog.

Was er eigenlijk al vroeg sprake van een communautaire breuklijn binnen de socialistische partij?

De meningen lopen hier eigenlijk wat over uiteen. Volgens mij was er pas sprake van communautaire tegenstellingen vanaf het

begin van de Belgische staatshervormingen (sinds de jaren ’70). Anderzijds heeft Maarten Van Ginderachter een boek (‘het rode vaderland’) geschreven over de zogenaamde vergeten communautaire conflicten van voor WO I. Dat blijft dus open voor interpretatie.

In welke mate was het conflict (tussen partij en vakbond) over het generatiepact uniek?

Ik denk dat het conflict toch wel vrij uniek was. De vakbond heeft er hier voor gekozen om te kiezen voor de verworven rechten en zijn ‘conservatief’ in de zin dat ze willen voortdoen in de lijn van het klassieke socialisme. De partij opteert daarentegen voor een meer ‘liberale’ koers. Nu ik denk natuurlijk wel dat de context volledig anders is. Het lijkt me evident dat dergelijke conflicten historisch gezien minder vlug zouden kunnen voorvallen omdat er minder verworven rechten waren.

Kon de staking tegen de eenheidswet dan niet deels gezien worden als een conflict tussen de partijtop en Waalse syndicalisten?

Weerom is de context compleet anders. De BSP zat destijds immers in de oppositie. In die tijd kon je je als partij niet distantiëren van zo’n staking. De kracht die van die staking uitging was veel groter dan die van de betoging/staking tegen het generatiepact.

Opinie – De neoliberale mythen ontkracht

Onze lonen zijn te hoog, werkgevers moeten te veel belastingen betalen, de vakbonden jagen bedrijven naar het Verre Oosten, de Belgische werknemers zijn niet flexibel genoeg, de werkloosheidsuitkeringen maken de mensen lui... Als we het VBO, VOKA of Unizo mogen geloven, is het hoog tijd dat de economie een andere richting uitgaat. In dit debat moeten we als socialisten proberen duidelijke standpunten in te nemen.

Het doembeeld wordt gestaaft door een resem cijfers, theorieën en vergelijkingen tussen landen. Cijfers zijn echter zelden eenduidig en neutraal, zeker wanneer ze sociale fenomenen kwantificeren. Bovendien geven die cijfers een onvolledig beeld. Een hoogbruto nationaal product zegt bijvoorbeeld niets over de verdeling van de welvaart. Het lage werkloosheidscijfer van de VS laat niet vermoeden dat vele mensen uit noodzaak een zeer slecht betaalde job aanvaarden.

In wat volgt worden de werkgeverskritieken op de Belgische arbeidsmarkt behandeld. Concreet wordt er stilgestaan bij twee centrale kritieken: het tekort aan flexibiliteit en de hoge loonkost.

Het tekort aan flexibiliteit

De arbeidsmarkt is afhankelijk van vraag en aanbod, waardoor de 'relatieve schaarste' de prijs van arbeid bepaalt. Hoe meer aanbod, hoe lager de lonen (en omgekeerd). De werknemer is van nature de bezitter van zijn arbeid die hij aan een werkgever verkoopt, omdat hij zelf zijn arbeid niet in producten of diensten kan omzetten. Wanneer men dus een arbeidscontract sluit met een werkgever, komt men overeen te werken in ruil voor een maandelijks loon.

Liberalen gaan er gemakshalve van uit dat de zonet beschreven 'ruilrelatie' vrij symmetrisch is. De werknemer kiest waar hij werkt, net zoals de werkgever kiest wie hij aanneemt. Een werknemer met meer kwaliteiten wordt meer gegeerd dan een andere met minder. Zijn loon wordt zo evenredig met de schaarste van zijn kwaliteiten. Hoe schaarser, hoe hoger het loon. De 'prijs' van arbeid (zijnde het loon) wordt dus zoals bij andere producten bepaald door het evenwicht van vraag en aanbod.

Socialisten stellen echter dat de werknemer minder keuze heeft dan de werkgever. Het gevolg is een asymmetrische relatie: de werkgever zit in een machtspositie door de concurrentie tussen de vele werknemers en hij gebruikt die macht om de lonen laag te houden. Op die manier kan hij zijn winsten maximaliseren. Werkloosheid heeft daarom een functie in het kapitalisme: als reservearbeid. De arbeid van werknemers kan op ieder moment vervangen worden door die van werklozen. Dat besef houdt de werknemers in toom. Voor heel wat

jobs zijn specifieke kwaliteiten vereist, waardoor de 'arbeidsreserve' voor die jobs beperkter wordt. Het komt echter zelden voor dat een bepaalde trekking slechts bij één persoon past. Hierdoor kan deze klassieke theorie nog steeds toegepast worden: de arbeidsmarkt is nog steeds een markt waar een goed (arbeid) tegen een prijs (loon) verkocht wordt, waarbij de koper (werkgever) meestal een sterkere machtspositie heeft dan de verkoper (werknemer).

Een groot deel van de arbeidersstrijd in het verleden was erop gericht de positie van de werknemers op de arbeidsmarkt te verstevigen. Dat werd gerealiseerd door arbeid te ontdoen van zijn kenmerken als goed, ook de 'decommodificatie van arbeid' genoemd. Zolang arbeid verhandeld kon worden als eender welk ander goed (*commodity*), zou een stabiel leven voor de werknemers immers niet mogelijk zijn. Er zijn verschillende manieren waarop arbeid gedecommodificeerd kan worden. De werkloosheidsuitkering bijvoorbeeld zorgt ervoor dat de werknemer kan terugvallen op een uitkering, zodat hij niet meteen zijn arbeid hoeft te verkopen aan de eerste de beste koper. Een werkgever zal een degelijk loon moeten voorzien vooraleer de werknemer zal overgaan tot de verkoop van zijn arbeid. Het minimumloon, de 'minimumprijs voor arbeid', vermijdt dat werknemers hun arbeid moeten verkopen aan 'dumpingprijzen' bij een overaanbod aan arbeid. Een streng gereguleerd arbeidscontract maakt dat arbeid niet zo maar verkocht kan worden als eender welk goed.

Werkloosheid heeft daarom een functie in het kapitalisme als reservearbeid

Wanneer werkgevers dus weer eens klagen over te hoge werkloosheidsuitkeringen, weinig flexibele arbeidscontracten enz., moeten socialisten verder durven kijken. Natuurlijk vinden bepaalde werkgevers geen personeel en zijn sommige mensen liever lui dan moe. Maar het beperken van uitkeringen in de tijd is in de eerste plaats gericht op het 'hercommodificeren' van arbeid. Mensen laten terugvallen op een leefloon van het OCMW in plaats van de hogere werkloosheidsuitkering zorgt ervoor dat de situatie van die werklozen zeer precair wordt, waardoor ze hun arbeid zullen moeten verkopen aan de eerste de beste werkgever. Arbeid kan op die manier sneller én goedkoper aange-

kocht worden. Een lossere ontslagregeling moet er op zijn beurt voor zorgen dat werkgevers het teveel aan arbeid gemakkelijk van de hand kunnen doen.

We moeten vermijden dat arbeid weer een eenvoudig koopwaar wordt. Werkloosheidsuitkeringen zijn er niet gekomen om werklozen te laten profiteren en strenge regels voor arbeidscontracten hebben niet de intentie de werkgevers te belemmeren in hun reactie op vraagwijzigingen. Ze zijn er om werknemers te beschermen en ze een menswaardig bestaan te garanderen. De argumenten van de werkgevers worden helaas zeer gemakkelijk overgenomen door de gehele elite, van de massamedia tot soms zelfs de socialistische partijtop. De druk is dus zeer groot. Het hervormen van werkloosheidsuitkeringen en ontslagregelingen loopt echter niet van een leien dakje. Werkgevers hebben daarom nieuwe manieren gevonden om arbeid te hercommodificeren, bijvoorbeeld via interimarbeid waarbij de werkgever voor een korte periode arbeid koopt bij het uitzendkantoor.

Kort samengevat: als werkgevers stellen dat ze meer flexibiliteit willen, dan bedoelen ze eigenlijk dat ze van arbeid weer een goed willen maken. Dat terwijl de socialistische beweging gedurende jaren gestreden heeft voor de 'decommodificatie' van arbeid. Daarom moeten we strijden tegen meer flexibiliteit en vóór het behoud van een strenge reglementering rond arbeid.

De hoge loonkost

Er is een mythe die stelt dat de loonkost in België te hoog is en dat die hoger is dan die van onze buurlanden. Als gevolg daarvan zou onze economie verzwakken t.o.v. de buurlanden. Steeds meer bedrijven zouden daarom verhuizen naar het buitenland (zie VW Vorst). De socialistische bediendenbond (BBTK) publiceerde onlangs een document dat deze argumentatie onderuit haalt. Wij namen hun redenering onder de loop.

Het debat over de loonkost wordt doorspekt met een aantal doembeelden die geen enkele grond van waarheid blijken te bevatten. Men beweert dat onze export het slecht doet door de hoge loonkost, terwijl België in de top-10 van meest

exporterende landen staat en tussen 1993 en 2004 de Belgische export nog verdubbelde. Onze concurrentiekracht zou verzwakt zijn door de te hoge loonkost, terwijl cijfers van 2005 aantonen dat onze export sneller steeg dan die van de buurlanden. Bovendien wordt er enorm veel geïnvesteerd in België (5de op de wereldranglijst van topinvesteringslanden). Toch vreemd voor een niet-concurrentieel land, niet?

We kunnen dus stellen dat onze economie niet naar de vaantjes gaat en zeker niet zwakker presteert dan de buurlanden. De mythe van de hoge loonkost blijkt niet volledig te kloppen.

Zolang arbeid verhandeld kon worden als eender welk ander goed was een stabiel leven voor werknemers onmogelijk

Ten eerste gaat concurrentie niet enkel om de prijs, maar ook om de kwaliteit van het product. Het is vooral door die kwaliteit dat Belgische producten goed verkopen in het buitenland.

Ten tweede hanteren de werkgevers de loonkost per uur terwijl de loonkost per product een veel betere maatstaf zou zijn. Werknemers die amper een euro per uur verdienen, maar weinig produceren in dat uur, hebben een lage loonkost per uur maar een hoge loonkost per product. Toevallig is de Belgische werknemer wel één van de meest productieve ter wereld. Om pakweg een paraplu te produceren moet een werkgever een Belg minder betalen dan een Chinees, omdat een Belg per uur verschillende paraplu's kan produceren terwijl een Chinees er verschillende dagen voor nodig heeft (o.a. door hoge scholingsgraad, betere technologie...). Ten opzichte van onze buurlanden ligt onze loonkost per product 16% lager. Belgische werknemers mógen dus gerust meer verdienen dan hun collega's omdat ze meer produceren per uur. De loonkost per product is in België de voorbije jaren bovendien sterk gedaald in plaats van gestegen: een daling van 12% ten opzichte van 12 jaar geleden. Er is in België dus plaats voor een grote loonsverhoging i.p.v. loonmatiging. In tegenstelling tot wat werkgevers beweren, is ook de loonkost per uur in België helemaal niet hoger dan in

onze buurlanden. Dat blijkt alvast uit een vergelijking met Duitsland: een Duitse arbeider kost 10% méér dan een Belgische arbeider: 27, 60 euro t.o.v. 25,01 euro per uur.

In hun streven naar winst verdraaien de werkgevers de werkelijkheid door te verwijzen naar selectieve gegevens en door angstbeelden op te wekken die geen grond van waarheid hebben. Op zich is dat niets anders dan twintig, vijftig of tweehonderd jaar geleden. Het probleem is echter dat ze nu meer dan vroeger, door het ter ziele gaan van het socialistische gedachtegoed en de sterke controle over de massamedia, een luisterend oor vinden bij de politieke elite en bij de publieke opinie.

Je moet het geld halen waar het zit

Heel de wereld zit bijgevolg gevangen in een concurrentiestrijd om de loonkosten zo veel mogelijk te bedwingen. De lonen stijgen dan ook niet meer of beperkt, terwijl de aandeelhouders gouden zaken doen. Op 12 jaar tijd (van 1993 tot 2004) zijn de winsten van de Belgische ondernemingen bijna verdriedubbeld. In 2004 zijn ze met 24% gestegen. De aandeelhouders verzaken er echter aan hun winsten terug te investeren in de economie/samenleving. Een stagnatie van zowel de consumptie als de investeringen leiden onvermijdelijk tot een stagnatie van de hele economie. Niet de hoge loonkosten, maar het streven naar winstmaximalisatie van werkgevers en aandeelhouders verzieken dus de economie.

Hogere lonen kunnen de consumptie aanzwengelen en op die manier de economie uit het slop helpen. Daarenboven kan de overheid via een zwaardere belasting van kapitaal beschikken over de nodige fondsen voor publieke investeringen en het vrijwaren van ons pensioenstelsel. Om het met een aloud links adagium te zeggen: je moet het geld halen waar het zit.

Issam Benali.

Bronnen:

LIEVENS, M., Het neoliberal bedrog, Brussel, 2005, 216 p.

BBTK ALCATEL, De mythe van de hoge loonkost, <http://bbtk-bell.org/DRD/DRD229nov2006.pdf>

Dossier – De geheimen van kernenergie

Het lijkt er meer en meer op dat kernenergie wel eens een gewichtig thema zou kunnen worden in de komende federale verkiezingen. De redactie zocht daarom voor u de belangrijkste voor- en nadelen op en schetst de bewogen geschiedenis van de kerncentrales.

Geschiedenis

Kernenergie werd vooral populair na de oliecrisis van de jaren '70. Elektriciteit geproduceerd via kerncentrales was immers een alternatief voor de steeds duurder wordende centrales waar geproduceerd werd door gebruik te maken van fossiele brandstoffen. Zo werden in 1975 de eerste drie kernreactoren in België aangesloten op het net, twee in Doel en één in Tihange. De duurder wordende olie stimuleerde de verdere uitbouw van kernenergie, waardoor er tussen 1982 en 1985 zowel in Doel als in Tihange elk twee kernreactoren bijkwamen.

Toen in 1986 de kernreactor van Tsjernobyl ontplofte, steeg de angst voor de gevaren van de kernenergie. Hierdoor kwam deze vorm van elektriciteitsproductie steeds meer in een negatief daglicht te staan. Ondertussen werden de bestaande centrales beter beveiligd. Zo werd een dubbele koepel rond het reactorvat een minimum.

Paarsgroene regering

In januari 2002 boog de eerste paarsgroene interkabinettenwerkgroep zich over de kernuitstap. Belangrijk discussiepunt was de bevoorradingszekerheid. De liberalen wilden de sluiting afhankelijk maken van een voorafgaande evaluatie in het kader van de bevoorradingszekerheid. Zo'n voorwaarde hield echter het grote gevaar in dat volgende regeringscoalities, evenals de dominante stroomproducenten, een beleid zouden kunnen voeren om de kernuitstap bewust niet voor te bereiden, waardoor we in 2015, wanneer de eerste reactoren zouden moeten gesloten worden, voor voldongen feiten zouden komen te staan. Dit achterpoortje in de wettekst gaf in realiteit een wat ambigue boodschap aan de nucleaire sector.

Uiteindelijk werd een akkoord bereikt over een voorstel van wet waarin dui-

delijk gesteld werd dat de sluiting van kerncentrales enkel vertraagd kan worden door onvoorziene externe gebeurtenissen, die niet door de uitbaters van de kerncentrales zelf in de hand werden gewerkt (zoals een oorlog of een internationale crisis) of door bevoorradingsproblemen veroorzaakt door buitenlandse situaties.

Op de ministerraad van 1 maart 2002 werd zo beslist dat er geen nieuwe kerncentrales meer mochten bijkomen en dat alle centrales gesloten zouden worden na 40 jaar dienst. Rekening houdend met de datum van ingebruikname werd dus uiteindelijk het volgende beslist:

Kernreactor	Open	Dicht
Doel 1 (392 MW)	1975	2015
Tihange 1 (962 MW)	1975	2015
Doel 2 (392 MW)	1975	2015
Doel 3 (1006 MW)	1982	2022
Tihange 2 (960 MW)	1982	2023
Doel 4 (895 MW)	1985	2025
Tihange 3 (1015 MW)	1985	2025

In 2015 zou dit dus om 1.746 MW gaan, tegen 2025 om 5.712 MW. Kernenergie zorgt op dit ogenblik voor ongeveer 55% van de totale elektriciteitsvoorziening. In 2015 zouden we dus voor 16,8% van ons huidig elektriciteitsverbruik een andere oplossing moeten zoeken. Op dit ogenblik is ongeveer 41% van de elektriciteitsproductie afkomstig van fossiele brandstoffen (steenkool, aardolie en aardgas) en 4% van hernieuwbare bronnen, zoals wind, water, bio-energie, zonne-energie... Het politiek debat gaat er dan ook over of we zonder kernenergie kunnen, m.a.w. of we zonder kerncentrales nog altijd in onze energiebehoefte zullen kunnen voorzien. Om

een completer beeld te geven, zetten we eerst nog eens de voornaamste voor- en nadelen op een rijtje.

Voordelen van kernenergie

Het grootste voordeel van kernenergie is dat er geen broeikasgassen worden uitgestoten, omdat er geen fossiele brandstoffen worden verbrand. De damp die uit de koeltoren komt bij een kerncentrale is zuivere waterdamp. Daarnaast is kernenergie ook zeer betrouwbaar en constant. De zon schijnt enkel overdag – en dan nog niet eens altijd – en ook windkracht is zeer variabel.

De relatief lage kostprijs van kernenergie moet als laatste voordeel worden vermeld. De grondstof (uranium) is in gelijke en afdoende mate verspreid over de aardbol. De grootste uitgavenpost bij de productie wordt ingenomen door veiligheidsmaatregelen. Tegenstanders zeggen dan weer dat er wel degelijk een hoge kost verbonden is aan kernenergie. Zo zijn vele centrales ondertussen verouderd en zou er fors moeten worden geïnvesteerd om hun werking te optimaliseren. Daarenboven zijn er vele kosten verbonden aan het opbergen van het nucleair afval.

Nadelen van kernenergie

Het grootste nadeel is radioactief afval. Zo heeft jarenlang onderzoek nog steeds geen veilige techniek opgeleverd die bescherming biedt tegen het stralingsgevaar van kernafval. Men weet eigenlijk met het afval geen raad. Zo staan technieken over de opwerking van kernafval nog in hun kinderschoenen. Er bestaan

drie types radioactief afval: laag-, middel- en hoogradioactief afval, volgens hun intensiteit en halveringstijd. Laagactief kernafval is kernafval waarvoor de halveringstijd minder dan 30 jaar bedraagt. Dit zijn vooral gebruikte producten of materialen in de kerncentrale (filters, reinigingsproducten...). Middelactief kernafval, afkomstig van de installaties die de splijtstoffen voorbereiden, heeft een halveringstijd van meer dan 30 jaar. De laatste, en gevaarlijkste, categorie is hoogactief afval, afkomstig van de opwekkingsfabrieken. De halveringstijd is hier 'lang tot zeer lang'. De duur van de opslag wordt bepaald door de halveringstijd te vermenigvuldigen met 10. Middelactief afval wordt ingesloten tussen betonnen muren van 80 cm dik. Hoogactief afval wordt eerst enkele jaren extreem gekoeld om de meeste radioactiviteit en warmte te verliezen. De definitieve opslag (de halfwaardetijden maal 10 dus) moet gebeuren onder een geologische laag, zoals klei, zout, graniet... Daarnaast is er ook de (minieme) kans op een kernramp. Tegenwoordig worden de kerncentrales echter permanent bewaakt met de beste technologische kennis. De kans op een nucleaire ramp is dus zo goed als onbestaande.

Conclusie

We kunnen concluderend stellen dat kernenergie zowel positieve als negatieve kenmerken bezit. Met kernenergie zal het ongetwijfeld makkelijker zijn om de Kyoto-doelstellingen te halen, al zullen komende generaties nog steeds met radioactief afval opgezadeld worden. Zonder kernenergie zullen we immers eventueel terug moeten overschakelen op centrales op basis van fossiele brandstoffen. Bepaalde studies tonen echter aan dat het Kyoto-proces en de sluiting van de centrales met elkaar kunnen verzoend worden op voorwaarde dat er fors geïnvesteerd wordt in alternatieve energiebronnen. Deze zijn wel nog steeds relatief duur. Daarnaast moet er werk gemaakt worden van rationeel energiegebruik en van warmtekrachtkoppeling, die het rendement van de elektriciteitsproductie kan verhogen. De sluiting van de kerncentrales heeft dus wel degelijk te maken met de Kyoto-doelstellingen. Beide zijn weliswaar combineerbaar, maar men zal bereid moeten zijn daar de kostprijs van te dragen.

Opinie – Eerlijke handel en ethisch ondernemen

Eerlijke handel wordt steeds beter vertegenwoordigd binnen het marktaanbod: van gekeurmerkte koffie over faire pralines tot biokatoen. De weg naar het brede publiek werd echter alsnog niet gevonden. Een groot deel van de consumenten wordt immers afgeschrikt door de meerprijs van eerlijke producten. Studenten vormen daar geen uitzondering op.

Koopgedrag wordt gedetermineerd door de nood aan een product en niet door filantropie. Bij fairtrade-producten is de morele beweegreden een additionele bonus, waarvoor consumenten bereid zijn een klein surplus te betalen. Hun koopgedrag zal automatisch bijdragen tot de verbetering van de marktpositie van de fabrikant. Onderzoek heeft echter aangetoond dat goedkoop geprijsde producten van eerlijke handel twijfel zaaien bij de consument over het eerlijke karakter ervan. Een prijsverlaging zal er dus niet automatisch toe leiden dat het afzetge-

bied van eerlijke handel vergroot. Daarnaast kan men zich de vraag stellen in welke mate een prijsverlaging überhaupt mogelijk is binnen de eerlijke handel, waar men in aanzienlijke mate beroep doet op de welwillendheid van een schare vrijwilligers.

Eerder dan het aantrekkelijker maken van fairtrade-producten, moet bedrijfsethiek aantrekkelijker gemaakt worden in de economische wereld. Ethiek en succesvol ondernemen worden nog te vaak beschouwd en ervaren als twee domeinen gescheiden door een onoverkoombare kloof. Bedrijfsethiek moet deel beginnen uitmaken van de core business van een onderneming. Ethiek zal zijn monistische en negatieve bijklank moeten verliezen binnen het bedrijfsleven. Daartoe mag bedrijfsethiek niet louter op het afbakenen van grenzen van ondernemerschap gericht zijn, maar moet het een constructieve rol op zich nemen. Ethiek is immers het middel bij uitstek om bij te dragen tot het succes

van een onderneming. Een vergroting van de winst vraagt hoofdzakelijk de evaluatie en herevaluatie van de onderneming. Bedrijfsverantwoordelijken moeten daarbij bereid zijn zichzelf kwetsbaar op te stellen, dilemma's te erkennen en open te staan voor betere ideeën. De zoektocht naar toegevoegde waarde kan niet herleid worden tot een kwestie van koehandel en druk.

Bedrijfsethiek moet deel beginnen uitmaken van de core business van een onderneming.

De rol van ethiek kan bijgevolg niet onderschat worden. Managers moeten de morele conflicten binnen hun onderneming onder ogen zien en een waardensysteem uitwerken dat deze conflictsituaties overstijgt. Ze zijn

bijgevolg verplicht zich te engageren in ethisch ondernemen. Bedrijven moeten zichzelf de vraag stellen hoe hun gedrag kan bijdragen tot het oplossen van maatschappelijke, mondiale problemen. Een toename van het succes van de eerlijke handel kan dus naar mijn mening het best bewerkstelligd worden door bedrijfsethiek geleidelijk aan de kans te geven zich in de bedrijfswereld te wortelen.

Een inspirerend en stimulerend beleid van de overheid, dat initiatieven waarbij de bedrijfswereld haar verantwoordelijkheid opneemt, positief bekrachtigt, is een eerste stap in de goede richting. Een 'goede onderneming' mag vandaag de dag niet alleen staan voor winst en continuïteit, maar evenzeer voor integriteit en maatschappelijke verantwoordelijkheid. Bedrijven moeten binnen onze huidige maatschappij steeds vaker worden aangesproken op hun rol in de samenleving. Ook de berichtgeving in de media mag zich niet beperken tot

het traditionele, economische discours, maar moet de nadruk leggen op de responsabilisering van de ondernemingswereld. Bedrijven zullen ook een actieve rol op zich moeten nemen en op hun beurt het gesprek aangaan met belanghebbenden over de wederzijdse verwachtingen.

De rol van het hoger onderwijs, waar de managers van morgen gevormd worden, mag hierbij zeker niet worden onderschat. Een doorgedreven integratie van bedrijfsethiek in de economische opleidingen is essentieel. Nu de samenleving complexer wordt en globalisering en ontwikkelingen op het gebied van wetenschap en techniek ons telkens voor nieuwe dilemma's stellen, lijkt het zeker geen luxe ethiek als een onmisbaar element van de opleidingen in de economische wetenschappen te beschouwen. De economische wetenschap is immers geen theoretisch kader dat los van ideologische beschouwingen kan gezien worden.

Tine Bricout.

S T U G E N D A

ANIMOSTUGENT.BE / KALENDER

woensdag 7 maart

Dirk Van der Maelen, Thermanal (20:00 uur)

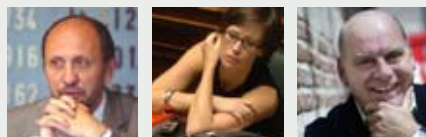

dinsdag 20 maart

Ledenvergadering, verzamelen aan de trappen van de Blandijn (20:00 uur)

woensdag 21 maart

Soirée Flambée in de Charlatan,
met Freya Van den Bossche, Johan Vande Lanotte en Daniël Termont

woensdag 28 maart

Europees debat, meer informatie volgt

Meer weten? Bezoek animostugent.be/kalender of mail naar info@animostugent.be.

Animo StuGent,
dat zijn de linkse jongeren aan de Gentse universiteit en hogescholen.

Bij ons kan je terecht voor een reeks debatten, films en acties,
maar ook voor een leuke babbel (of stevige discussie) over politiek.
Heb je een opmerking, iets wat op je maag ligt, of net een uitstekend idee?
Of luister je gewoon graag naar wat anderen denken?

Kom dan zeker af naar een *open ledenvergadering* van Animo StuGent.
Wij dóén iets met *jouw mening*.

www.animostugent.be — forum.animostugent.be — info@animostugent.be

Samenleving en politiek

Tijdschrift voor een democratisch socialisme

Samenleving en politiek is een maandblad dat een kritische blik werpt op maatschappelijke en politieke problemen. **Sampol** wordt uitgegeven door Stichting Gerit Kreveld, Bezinnings- en Initiatiefcentrum voor een Sociale Democratie, private stichting. Het is een geëngageerd, maar onpartijdig blad dat zich inschrijft in de brede beweging van het democratisch socialisme. Redactieleden* en gastauteurs analyseren en nemen deel aan discussies over het milieubehoud en de duurzame ontwikkeling, de gelijke kansen en de nieuwe breuklijnen in onze maatschappij, de basisdemocratie, het andersglobalisme.... Ze maken je wegwijz in nieuwe ontwikkelingen. Daarna kan je er zelf een standpunt over innemen.

* Carl Devos (hoofdredacteur), Vera Claes, Jean-Marie De Baene, Jan de Zutter, Mark Elchardus, Tarik Fraihi, Marc Hooghe, Mil Kooyman, Dries Lesage, Patrick Loobuyck, Geert Mareels, Francine Mestrum, Koen Pelleriaux, Koen Raes, Dave Sinardet, Dirk Van Braeckel, Bob Van den Broeck, Dirk Van Evercooren, Anne Van Lancker, Luc Vanneste, Jan Vermeersch, Jogchum Vrielink.

Een gewoon abonnement (10 nummers) kost 39 euro. Een abonnement voor jongeren kost 25 euro.

Maar voor de lezers van AVANTI hebben we het volgende aanbod. Stuur ons onderstaand strookje op en stort 20 euro op ons rekeningnummer: 635-2810301-68. Van zodra we uw betaling ontvangen hebt start uw abonnement. U krijgt dan gedurende 10 maanden (niet in juli en augustus) Sampol in de bus.

Ik ben Avanti-lezer en neem een abonnement op Samenleving en politiek aan 20 euro:

Naam..... Voornaam.....

Adres

Postcode en gemeente

Terug te sturen aan: **Samenleving en politiek** - Bagattenstraat 174 – 9000 Gent
of bezorg ons de gegevens via mail: stichting.kreveld@telenet.be
Bezoek ook eens onze site <http://users.pandora.be/samenleving-en-politiek/> en het discussieforum <http://www.sampol.be/>.

S U D O K U

7					9			
			2	3	7		9	1
		3	5				8	
8				1			5	
	5	6				2	3	
	7			5				8
	1				8	4		
4	8		1	6	3			
			4					3

De speler moet de vakjes verder aanvullen, zodat in elke horizontale lijn en in elke verticale kolom de cijfers 1 tot en met 9 één keer voorkomen. De negen blokjes van drie op drie moeten ook allemaal eenmaal de cijfers 1 tot en met 9 bevatten.

oplossing op animostugent.be/avanti/spel

RUND VAN DE MAAND

GEERT BOURGEOIS

Wordt Geert Bourgeois gepest in de Vlaamse regering? Met de 'De-decker-perikelen' binnen de N-VA ziet de Geert overal een complot van de CD&V. Hij beschuldigde zijn collega's in de Vlaamse regering van vuil spel. In Het Nieuwsblad trok Geert Bourgeois fel van leer tegen de 'desinformatie' over de ministerraad van vrijdag. Volgens enkele ministers zou Bourgeois gezwegen hebben over het voortbestaan van de tricolore sjerp als symbool van het burgemeestersambt. 'Terwijl net ik het compromis heb voorgesteld dat aan die sjerp voortaan ook een Vlaams leeuwje moet hangen', aldus de N-VA-minister. Is er nog meer nodig om iemand uit te roepen tot rund van de maand?

Start je carrière bij Delta Lloyd Bank
Wij geven graag extra steun
aan 50 pas afgetudeerden
met commercieel talent

In het kader van onze expansie werven we 50 jongeren aan. Behaalde je in 2006 je diploma als bachelor of master? En ben je commercieel ingesteld? Surf dan asap naar www.deltalloydbank.be/nl/jobs/default.html, of bel Mevr. Goudriaan op het nummer 0479 70 46 34. Van ons krijg je een doorgedreven interne vorming en de garantie dat je na 15 dagen een contract krijgt!

delta lloyd
BANK
SAMEN OPBOUWEN